

politisk Farve han end har haft, at lade en Løjtnant springe op til at være Fyrinspektør eller Vagerinspektør og føre disse Skibe. Det har aldrig nogen fundet paa. De, der ansættes, er ældre Folk, Kaptajner, vel uddannede Folk, erfarne Mænd, der har Kendskab til disse Forhold. Derfor agter jeg at blive ved det bestaaende.

Saa er der endelig rejst Spørgsmaal om de Soldater fra Randers, der er blevet idømt Straffe. Jeg beklager selvfølgelig, at et saadant Tilfælde er indtruffet. Forholdene var i tidligere Tid saadan, at Befalingsmænd pryglede de menige. Det har jeg altid været Modstander af, og det er vi ogsaa kommet bort fra. Men vi har ikke Ret til nu at vende Forholdet om og sige, at nu maa de menige sammenrotte sig og prygle deres Befalingsmænd. Det kan jeg ikke være med til. Hvad er det, der er sket her? Det er det, at menige Soldater, tre Dragoner og to Arbejdssoldater, har sammenrottet sig; de har gjort Aftaler om, at de vilde overfalde og prygle en Befalingsmand. Man siger, han er saa ung. Men der staar ikke i Loven noget om, hvor ung eller hvor gammel man skal være; fordi man er ung, skal man ikke finde sig i at modtage Prygl af sine underordnede. Det er Loven, man har at rette sig efter, man skal lyde sine Befalingsmænd. Jeg ved ikke, at de vedkommende har fremført noget Forsvar under Forhørene udover det, at de har været misfornøjede med denne Mand, de syntes ikke om ham. Men saa kunde de have klaget over ham, det er den Vej, man gaar. (Stiltiende Meningstilkendegivelse fra Medlemmer). Ja, det er den Vej, man bør gaa. Ja, man gaar jo ogsaa til „Social-Demokraten“, maaske det kan trøste det ærede Medlem, der ryster paa Hovedet. Man har ogsaa Pressen til Raadighed i saa Henseende, man kan indsende Artikler anonymt; det er noget, der i høj Grad hyppig finder Sted, at man faar forskellige Historier serveret og forskellige Oplysninger fra de forskellige Blade, men ikke altid paa lidelige.

Men hvad er det, der er sket her? I Begyndelsen af September Maaned kom en Dag en Kornet og forlangte af en Soldat, at han skulde gaa med paa Ronderingen for at se, om Vagterne var paa deres Poster. Den vedkommende Soldat sagde nej, det vilde han ikke paa nogen Maade. Saa maatte Kornetten gaa alene, og han traf saa en Sergent, som han tog med paa Ronden. Medens Kornetten er

borte paa denne Tur, kommer der en anden Soldat ind til den første, og den første fortæller saa, at han har sat sig op mod Kornetten og vil ikke paa nogen Maade følge ham, „og skal vi nu ikke være enige om“, fjøjer han til, „at naar han kommer tilbage fra Ronderingen og igen forlanger, at jeg skal følge ham, saa giver vi ham nogle Klø“. Det er rene Ord for Pengene, og det blev de enige om. Men saa vilde jo Skæbnen — hvad der for saavidt var gunstigt for Kornetten —, at da han kom tilbage, var han i Følge med Sergenten, og saa blev der ikke noget af Pryglene den Aften. Men derefter satte de to menige sig i Forbindelse med andrefor, naar Kornetten næste Morgen kom til Staldvagt, at prygle ham. Det var altsaa ikke noget, der skete i Øjeblikkets Hidsighed, at de gav ham en Lussing; men det var vel overvejet, det var Sammenrottelse. Naar Straffen er blevet saa streng, er det netop, fordi nævnte to overtaler nogle andre, saa de i alt bliver fem. Den ene kom kun med om Morgenen tidligt, men han var ivrig ligesom de andre, og han har derfor ogsaa faaet sin Straf, skønt den er noget mildere.

Der er en Ting, jeg her vil gøre opmærksom paa — og det har jeg ogsaa sagt til det ærede Medlem Hr. Lundberg, der tidligere har talt med mig om denne Sag, hvad han ogsaa refererede. Vi har ikke længere de militære Retter, Krigsretterne er afskaffede; jeg har medvirket baade i Udvalget og her i Tinget til at skabe en ny Rettergangsmaade for Militærvæsenet. Men det er ganske rigtigt, at vi har den militære Straffelov, og Dommerne er nødte til at dømme efter de Love, vi har. Naar jeg blev opfordret af det ærede Medlem Hr. N. C. Christensen til at stille Forslag om en militær Straffelov, gør jeg heroverfor opmærksom paa, at der længe har siddet en Kommission, der arbejder paa en Reform af den borgerlige Straffelov; og det har altid været Meningen fra alle Partiers Side, at dermed skulde ogsaa følge en Reform af den militære Straffelov.

Disse Soldater har jo siddet tre Maaneder i Varetægtsfængsel, siger nu det ærede Medlem, og det er rigtigt. Men det er deres egen Skyld. Det er, fordi de ikke vilde gaa ved, fordi de nægtede, hvad de havde gjort. Var de straks gaaet til Bekendelse og havde sagt, hvordan det hele var gaaet til — og det gjorde de senere —, var de slupne for de tre Maaneders Varetægtsfængsel. Dommen er afgivet under Medvirking af en Nævningeret og